

Kultur

Nyhedsredaktør: Peter Rosendal – kultur@jp.dk

Politikere strides om kommunalt køb af kunstnekrologer

Billedkunst: Københavns Kommune har købt et kunstværk, der i den grad har skabt røre på de sociale medier. Det forestiller 20 hvide A4-ark med nekrologer over kendte politikere. På hvert ark står der en enkelt sætning som for eksempel: »Lars Løkke er død«, »Henrik Sass Larsen er død«, eller »Birthe Rønn Hornbæk er død«.

Værket er udført af kunstner og aktivist Jakob Jakobsen og har kostet kommunen 10.000 kr. Det skal hænges op på en endnu ukendt kulturinstitution som f.eks. et plejehjem.

Men værket deler vanderne. Folketingsmedlem Dan Jørgensen fra Socialdemokratiet hælder værket ned ad brættet på Twitter.

»Det er usmageligt det her. Og jeg forstår ikke, at man vil bruge skatteydernes penge på den slags,« skriver han.

Miljø- og fødevarerminister Jakob Ellemann-Jensen (V) mener også, at

skatteborgernes penge kunne bruges bedre.

»Betyder det, at vi så snart bliver fri for at høre sætningen: "Der kan ikke spares en krone i Københavns Kommune, uden at det går ud over kernevelfærden". Det ville nemlig bare være alle tiders,« skriver han.

Det var et enigt billedkunststudvalg, der stod bag købet, siger kultur- og fritidsborgmester i København Niko Grünfeld fra Alternativet. Han glæder sig over, at værket allerede har skabt debat.

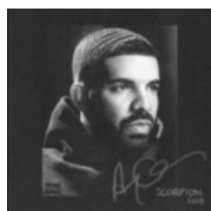
»Kunsten kan og skal skabe debat en gang imellem. Det gør dette værk åbenbart. Det har jeg det helt fint med,« skriver kulturborgmesteren på Twitter.

Københavns Kommunes otte mand store billedkunststudvalg består af politikere og fagfolk.

Udvalget har et budget på 675.000 kr. til kunstøb i år. /ritzau/

MEST SOLGTE MUSIK TOP 10 UGE 27

Tallet i parentes angiver antallet af uger på top 40-listen.

ALBUM

DRAKE
SCORPION (1)

XXXTENTACION
? (16)

POST MALONE
BEERBONGS & BENTLEYS
(10)

SKINZ
INGEN DRAMA (5)

ED SHEERAN
DIVIDE (70)

XXXTENTACION
17 (44)

SHAWN MENDES
SHAWN MENDES (6)

JUICE WRLD
GOODBYE & GOOD RIDDANCE
(6)

MOLO FEAT. BENNY JAMZ, GILLI & MELLEMFINGAMUZI
M.O.L.O. (3)

RASMUS SEEBACH
FØR VI MØDTE DIG (32)

TRACK

1 **SIVAS, NODE & GILLI**
OUI (6)

2 **KESI**
KOM OVER (9)

3 **DRAKE FEAT. MICHAEL JACKSON**
DON'T MATTER TO ME (1)

4 **CLEAN BANDIT FEAT. DEMI LOVATO**
SOLO (7)

5 **XXXTENTACION**
SAD! (16)

6 **5 SECONDS OF SUMMER**
YOUNGBLOOD (9)

7 **POST MALONE**
BETTER NOW (10)

8 **TIESTO & DZEKO FEAT. PREME & POST MALONE**
JACKIE CHAN (5)

9 **CALVIN HARRIS & DUA LIPA**
ONE KISS (13)

10 **BRO**
GLAD (2)

Kilde: IFPI

Torben Munksgaard overvejer at flytte fra sin lejlighed på Nørrebro i København. FOTO: GREGERS TYCHO

Ældrebyrde? Hvorfor taler ingen om en ungdomsbyrde?

50 år efter ungdomsoprøret er forfatter Torben Munksgaard aktuel med en bog om et aldersoprør.

KASPER SCHÜTT-JENSEN
kasper.schutt@jp.dk

Torben Munksgaard er netop vendt hjem. Fra sortrandede The Cures 40 års-jubilæums-koncert i Hyde Park i London.

»Det var sindssygt godt. Jeg var glad for første gang denne sommer,« siger han med et skævt smil.

Men man har ikke lov til at være glad ret længe ad gangen. Nu kan forfatteren ærgre sig over, at melankoliens

mester Morrissey har aflyst hele sin Europa-turné og dermed også besøget i DR Koncerthuset, der skulle have været afviklet i den kommende uge.

Torben Munksgaard holder af melankolien. Så meget, at han med John – hovedpersonen i den aktuelle roman "Johns Saga" – har skabt sin egen melankoliker, som ikke har så lidt til fælles med ham selv.

John er 75 år. Han har levet et langt, stiltfærdigt og arbejdsomt liv, men verden er i forandring, og ikke til det bedre, mener han. De fleste af dem, han holder af, er døde, og de unge har overtaget verden. Alt det, som John sætter pris på, har mistet sin værdi, og det er tid til at tage

sagen i egen hånd: Således indleder John et aldersoprør i håb om at kunne vinde det tabte tilbage.

Det hele er larm

Men det er ikke uden omkostninger at give den som rebel i den tredje alder. For de nye generationer foretrækker fremtiden. Tilbage står kun John, hans gamle ven Ole i sin kørestol og en løftet stok som våben mod alt, der er nyt. Og, nå ja, stamgæsten Ulf, som falder i søvn, vågner og kommer med et bredt udvalg af skældsord på den lokale beværtning.

»Nu er jeg kun 42, så jeg har stadig noget tid til at opbygge den grad af melankoli, som John er præget af. Men jeg kan da genkende meget af

John i mig selv,« siger Torben Munksgaard.

Koncerten med Morrissey er aflyst, men det er det pulserende liv på indre Nørrebro i København ikke. Torben Munksgaards kvarter syder af liv – der er frugthandlere og vandpibecaféer. Det må da gøre forfatteren glad.

Men nej.

»Det er på tide at komme væk herfra,« siger han.

»De unge larmer helt sindssygt herinde.«

Og her hentyder Torben Munksgaard ikke til den årlige og svært omdiskuterede gadefest Distortion.

»Distortion er det mindste problem. Det er én gang om året. Man ved, hvornår det er, så man kan tage sine forholdsregler. Nej, det er alle de andre fester. Der er jo gadefest hele tiden. Litteraturhaus ligger lige om hjørnet, og de holder teknofest tre gange om året. Hvad har te-kno med litteratur at gøre? Jeg troede, at de bare skulle læse nogle digte op. Aldrig har digte larmeret så meget.«

Al musik lyder ens i dag, mener forfatteren.

»Da jeg var ung, var der undergrund og overgrund. Nu er det hele blandet sammen – Oh Land bruger punkrytmer. Ja, man lader sig inspirere af hinanden, men dette viser samtidig bagsiden af den globale åbenhed. Jeg lyttede til The Cure og New Order og gik i sort tøj og mascara. I dag er de unge identitetsløse – det

”

Der er ingen ældre, der har generet mig. Tværtimod. De ældre er de mest behagelige at være sammen med. Dem kan vi lære meget af. Vi kan lære noget om adfærd.

Torben Munksgaard, forfatter

TORBEN MUNKSGAARD

Født 1975 i Haderslev.

Debuterede i 2007 med "Retrograd", der blev oversat til svensk, norsk og finsk.

Siden har han udgivet "Den perfekte mand, en selvbiografi" (2009), "Sort hund" (2012), "I virkeligheden" (2014) og "Muren" (2017).

"Johns Saga" er netop udkommet.

I 2013 modtog Torben Munksgaard Statens Kunstfonds treårige arbejdsstipendium.

er blevet sværere at høre til en bestemt gruppe. Individet har sejret ad helvede til, og man har cv'er så lange som røde løbere som 18-årige. Jeg kunne godt unde de unge at få lov til at være unge og tilhøre en subkultur.«

Torben Munksgaard sukker dybt.

»Så er der alle demonstrationerne – konstant er der demonstrationer. Jeg ved godt, at det er en del af at være ung, men ved de 20-årige selv, hvad de demonstrerer imod? Det er en massekultur, og det bliver meget unuanceret.«

»Tag bare 1. maj. I dag er det mere en fest end en politisk aktion. #metoo er da også håbløst unuanceret. Jeg vil da meget hellere læse en intelligens kronik, der problematiserer overgreb på kvinder, end jeg vil se på alle de hashtags med fem bogstaver. Men det er jo mediekulturen i dag.«

»Man kan lynhurtigt sprede sin holdning til noget, men ofte gør man sig sårbar og er nem at slå tilbage. Jeg gider ikke at være på Facebook længere – jeg er så træt af det. Det er fernis. Jeg bliver så urimeligt irriteret på andre mennesker, fordi jeg kun får en flig af sandheden, og så er de så nemme af angribe.«

Savnet af fortiden

Ungdommen har i det hele taget erobret gader og stræder, mener forfatteren.

»Man ser aldrig ældre men-

50 ÅR EFTER

Opgør med forældre, skole og autoriteter. Flowerpower, stoffer og nye kønsideal. Modstand mod amerikanernes krig i Vietnam. Kamp for sortes borgerrettigheder. I år er det 50 år siden, at et ungdomsoprør ændrede verden og vores måde at leve på.

nesker i brokvartererne længere. Der er kun unge, og jeg gider ikke længere bruge de steder, hvor de kommer. Det er Kødbyen, der er rykket til Nørrebro. Streetfood? Er jeg ved at blive gammel? Det er jeg nok. For jeg lægger mærke til afstanden til de unge. Og jeg tænker: Har jeg virkelig været lige så tosset som dem. I arbejdet på denne bog er jeg begyndt at savne ting,

onsdagssirenen eksempelvis. Så begyndte gravhundene at gå hjemme hos min mormor og morfar. Ja, jeg er begyndt at savne ting, som jeg er for ung til at have oplevet. Spørgvogne for eksempel.«

»Når jeg skal i byen, så tager jeg en taxa langt ud til en bodega på ydre Nørrebro. Der holder elscootere langs facaden. Der vil jeg hellere sidde. Der er jeg den yngste. Nej, det er på tide at flytte. Men det er en hel livsstil af flytte – det tager så lang tid at finde noget nyt.«

John planlægger et oprør. Så langt er Torben Munksgaard ikke gået.

»Problemet er, at oprørskulturen tilhører de unge. Det er ungdommen, masserne, som gør oprør mod det bestående, mens de ældre tilhører den konservative fløj. Men hvorfor egentlig? Hvorfor må minoriteterne ikke gøre oprør?«

Det grå guld

Det var vigtigt for Torben Munksgaard at beskrive John som et individ.

»Man har så travlt med at smide de ældre i kollektive kasser. Så siger man, at de alle sammen stemmer DF. Hvad er det for noget vrøvl? Ældre mennesker har lige så forskellige holdninger som alle andre. Og ældre mennesker er ikke nødvendigvis fastlåste i en bestemt livsførelse. Se bare på John. Han kommer – uden at afsløre for meget – ud

for noget, som betyder, at han må tage sit liv op til revision,« siger forfatteren, som mener, at de ældre bør have langt bedre status i samfundet.

»Man vil gerne hjælpe de ældre, men det er langt hed ad vejen en misforståelse. De bliver til ofre, og det er uværdigt. De har jo været med til at bygge samfundet op. Det grå guld – den grå masse. Hvad er det for nogle negative betegnelser? Man taler om brugbarhed i forhold til et dynamisk arbejdsmarked, men hvorfor ikke betragte de ældre i et større perspektiv? De har erfaringen og kan styrke sammenhængskraften. Man tager dem ikke alvorligt længere. Når de fortæller historier fra eksempelvis krigen, så er det bare endnu en gammel travet, som ingen gider at høre på. Men det er dem, der ved, hvilke værdier vores samfund er bygget på. I dag er det jo bare noget, som de unge henter på nettet, mens de ældre er parkeret uden for samfundet.«

Torben Munksgaard bryder sig ikke om ordet ældrebyrde.

»Eldrebyrde? Hvorfor er der ingen, der taler om en ungdomsbyrde? Der er ingen ældre, der har generet mig. Tværtimod. De ældre er de mest behagelige at være sammen med. Dem kan vi lære meget af. Vi kan lære noget om adfærd.«

Folkesocialistisk nestor og detaljerytter

Aage Frandsen er god til at vælge sine egne detaljer, mindre god til de store linjer og til at fokusere på de kritiske øjeblikke i SF's tumultariske historie.

rækkefølge, inddelt i årtier, tilsyneladende struktureret. Fremtidige historikere vil nok sætte pris herpå, men ikke nutidige læsere. Vi får ingen syntese, ingen hovedlinjer, men referat og insidenskildring på den lidt grå måde.

POLITIK
AAGE FRANDSEN
FOLKESOCIALISTEN
– SF'S HISTORIE FORTALT
AF AAGE FRANDSEN
334 sider, 300 kr.
Momenta

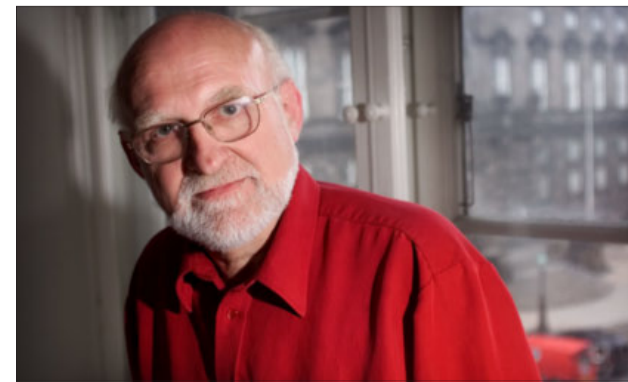
MIKAEL JALVING

Blogger og historiker
mj@orddervirker.dk

Onde tunger har beskyldt nyere SF'ere for at være overfladiske poppolitikere som nu f.eks. den kortvarige formand Annette Vilhelmsen, den næsten lige så kortvarige skatteminister Thor Möger Pedersen og flere andre folketingsmedlemmer, der gik til Socialdemokratiet.

Samme skudsmål gælder ikke Aage Frandsen, parti-medlem siden 1964, medlem af partiets hovedbestyrelse fra 1972-2006 og folketingsmedlem ad flere omgange. Hans personlige beretning fra de mange år i partiets maskinrum og som parlamentariker udgør en kilde til partiets storhed under stemmeslugere som Gert Petersen og Villy Søvndal og det gradvise nederlag til Enhedslisten og Alternativet de senere år.

Personligt er måske for meget sagt. Aage Frandsen stabler en lang række af landsmødebeslutninger, parti programmer og teoretiske visionsforslag oven på hinanden i kronologisk

Folketingsmedlem Aage Frandsen var i en årrække en vigtig deltager i SF's maskinrum. ARKIVFOTO: MORTEN BJØRN JENSEN

Omfavnelsen af EU

Det største mysterium i SF's nyere historie er i denne anmelders øjne omfavnelsen af EU i midten af 1990'erne. Hertil bidrager Aage Frandsen, der både er klog og belæst, med en overraskende mangel på perspektiv. Der var intern debat, ja, det tror da pokker. Partiet gik i løbet af meget kort tid fra "Holger og konen siger nej til Unionen" til at blive Unionens forlængede arm. Det skete med Holger K. Nielsens indgåelse af Edinburgh-aftalen i 1993, som bandt Danmark til Maastricht-traktaten minus de berømte fire forbehold. Analysen af, hvordan det kunne ske, glimrer ved sit fravær.

Det samme gør det sivede tab til Enhedslisten, som netop blev lukket ind i venstrefløjens varme på grund af SF's kovending i forhold til EU og hurtigt blev det nye sort med vægt på identitetspolitik, veganisme og halalhensyn. Og så det skjorte forfatteren mærkværdigvis henover, selv om det kunne have været interessant at få hans evaluering af SF's valg og fravalg, ikke mindst fordi han selv var impliceret. Hele islams demografiske og politiske fremvækst i Danmark og resten af Europa er tilsyneladende passeret ubemærket forbi forfatterens øjne.

Aage Frandsen er god til at vælge sine egne detaljer, mindre god til de store linjer og til at fokusere på de kritiske øjeblikke i partiets temmelig tumultariske historie, og det gør hans bog til en tam affære, der ikke kan anbefales læsere med hang til søvn. Aage Frandsens erindringer ender med at blive en partibog, ikke et levende dokument fra et menneske, der har viet det meste af sit liv til dansk politik, og som – uanset hvor man står – fortjener en tak for indsatsen.